

Franciscus en zijn vriendin broeder Jacoba

Heel lang geleden woonde er in Italië, in de stad Rome, een jonge vrouw. Ze woonde in een prachtig paleis, samen met haar twee zoontjes. Iedereen noemde haar 'vrouw Jacoba'. Haar man was gestorven en nu was zij de baas over het paleis en over de mensen die er werkten. Daar was ze de hele dag druk mee. Ze deed heel erg haar best en was vriendelijk voor iedereen.

Op een dag liep ze door Rome en zag ze twaalf mannen staan. De mannen droegen allemaal een bruin kleed en sandalen. Het leken wel monniken, maar wel heel andere dan vrouw Jacoba ooit gezien had. Monniken woonden in die tijd bij de kerk en waren meestal nog rijker dan zij zelf. Maar deze mannen leken helemaal niet rijk: ze waren gekleed als arme sloebers!

Een van de mannen stapt op haar af. "Ik ben Franciscus," zegt hij, "en ik kom uit Assisi."

Franciscus vertelt dat hij en zijn broeders in Rome zijn om te praten met de paus. Dat hij graag wil leven in een broederklooster, tussen de allerarmste mensen, en zo laten zien dat God van mensen houdt.

"Iedereen die veel geld heeft, moet daarmee goede dingen doen voor arme mensen," zegt Franciscus. "God wil niet dat we alles maar voor onszelf houden. God geeft ons alles. God wil dat we delen met elkaar en voor elkaar zorgen."

Vrouw Jacoba vindt het heel goed dat Franciscus dat zegt en ze worden vrienden.

Als Franciscus in Rome moet zijn, logeert hij voortaan bij vrouw Jacoba in het paleis. Ze verwent hem dan en bakt zijn lievelingskoekjes. Hij smult ervan en neemt er stiekem nog een.

Vrouw Jacoba had goed opgelet toen Franciscus sprak over dat wie veel geld heeft daar iets goeds voor anderen mee zou moeten doen. Ze dacht bij zichzelf: "Ik heb geld over. Wat voor goeds kan ik daarmee doen voor arme mensen?"

Ze praatte erover met haar vriend Franciscus en liet toen een groot ziekenhuis bouwen. Arme mensen werden daar verzorgd als ze zweren hadden en koorts. Zelf hielp vrouw Jacoba ook mee. In die tijd was dat heel bijzonder, dat zo'n rijke vrouw meehielp met het zware werk.

"Je bent een echte doorzetter," zei broeder Franciscus toen hij haar weer eens met emmers water zag sjouwen. "Ik noem je vanaf nu 'broeder Jacoba'."

Vele jaren later werd broeder Franciscus zelf heel erg ziek. Iedereen maakte zich grote zorgen over hem. Franciscus zei tegen zijn broeders: "Ik wil dat iemand vrouw Jacoba gaat halen. Ik heb zo'n zin in haar koekjes, maar naar Rome reizen kan ik niet meer want ik ben zo vreselijk moe door de koorts."

Op dat moment klonk er buiten de kloostermuur gehinnik van paarden en leek het opeens heel druk op straat te zijn. Een van de broeders ging kijken en tot zijn verbazing zag hij Jacoba, haar twee zonen en een heleboel paleisknechten en dienstmeisjes voor de deur staan.

"Ik ben gekomen voor broeder Franciscus," zei vrouw Jacoba, "ik heb het gevoel dat hij mijn zorg nodig heeft."

De broeder haast zich naar de kamer waar Franciscus in bed ligt en vertelt hem van de rijke bezoekers bij de poort. "Maar," stamelt hij, "een vrouw mag toch niet ons klooster in?"

In die tijd was het namelijk verboden dat een vrouw een mannenklooster binnenging.

De zieke Franciscus glimlacht: "Vrouw Jacoba mag niet naar binnen. Maar kijk eens: staat broeder Jacoba niet voor de deur?"

Zo kwam vrouw Jacoba als broeder Jacoba toch binnen. En wat pakt ze als eerste uit haar meegenomen tas? Juist: de koekjes!